ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

του **πάροικου**

Η UEFA απαγορεύει τα πολιτικά συνθήματα στα γήπεδα (βλ. π.χ. άρθρα 31, 56 και 57 σχετικού εγχειριδίου). Αυτό, σε μια προσπάθεια να μείνει «η πολιτική έξω από τον αθλητισμό». Αν και φαινομενικά η θέση αυτή προφυλάσσει τον αθλητισμό από την μετατροπή του σε πεδίο πολιτικών αντιπαραθέσεων, στην πραγματικότητα προφυλάσσει το πολιτικό και οικονομικό κατεστημένο από τον ενδεχόμενο κίνδυνο μαζικότερης έκφρασης της κοινωνικής οργής και των αντιπολιτευτικών διαθέσεων του φίλαθλου κοινού.

Η δήθεν ουδέτερη και απολιτική αυτή θέση της UEFA είναι στην πραγματικότητα μια σαφέστατη πολιτική θέση, αναμφισβήτητα συντηρητική, αφού επιδιώκει τη μετατροπή των φιλάθλων σε ένα αμέτοχο και χειραγωγούμενο φιλοθεάμον κοινό, εντός του οποίου η πολιτική διάσταση του φιλάθλου, η πολιτική κρίση και συνείδησή του εξαφανίζονται ως δια (ποδοσφαιρικής) μαγείας, ή τουλάχιστον αναστέλλονται προς όφελος της υφισταμένης κατάστασης. Αλλιώς οι τακτικές συγκεντρώσεις εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων σε στάδια και γήπεδα θα εγκυμονούσε πρόσθετους κινδύνους για το σύστημα.

Έτσι, οι χρυσές δουλειές -με πρόθυμο εταίρο και θύμα το δημόσιο- των μεγαλοεπιχειρηματιών του εφοπλισμού, της υψηλής τεχνολογίας, των πετρελαιοειδών, των κατασκευαστικών εταιρειών, των παράλληλα δραστηριοποιούμενων στο ποδόσφαιρο, στο μπάσκετ και στις μεγάλες αθλητικές διοργανώσεις, όχι μόνο δεν θα συναντούν κάποια ανεπιθύμητη πολιτική αντίσταση αλλά και θα διευκολύνονται βρίσκοντας έμμεση υποστήριξη στις απολιτικές ή πολιτικά αποστομωμένες φίλαθλες μάζες. Στην ευόδωση μάλιστα κάποιων χρυσοφόρων τέτοιων σχεδίων μπορούν να βοηθούν ενίοτε και πρόθυμοι, υπερήφανοι και χαμογελαστοί εθελοντές (θυμηθείτε την επιδημία του εθελοντισμού των Ολυμπιακών του 2004) όπως και ντοπαρισμένοι νεαροί συνδεσμίτες ομάδων, που μετατρέπονται συνειδητά ή ασυνείδητα σε ιδιωτικούς στρατούς προέδρων και μεγαλομετόχων ποδοσφαιρικών και λοιπών ανωνύμων εταιρειών.

Απόδειξη για το ότι η UEFA δεν είναι ένας πολιτικά ουδέτερος και ανεξάρτητος οργανισμός που ενδιαφέρεται αποκλειστικά για το καλό του ποδοσφαίρου αποτελεί η πρόσφατη στάση της στη ρωσο-ουκρανική κρίση.(*) Μετά από παρέμβαση της ουκρανικής κυβέρνησης (και από πιέσεις προφανώς της ευρωαμερικανικής πλευράς), απείλησε ομάδες της Κριμαίας, ότι μια ενδεχόμενη συμμετοχή τους στο ρωσικό πρωτάθλημα δεν θα έχει επίσημη αναγνώριση. Από τη στάση αυτή το φίλαθλο κοινό πληροφορείται λοιπόν τα εξής:

Πρώτον, η συμμετοχή ομάδων της Κριμαίας στο ρωσικό πρωτάθλημα (ήτοι το πρωτάθλημα της ομοσπονδίας στην οποία η Κριμαία πλέον ανήκει) θεωρείται κίνηση με πολιτικό περεχόμενο(!) και άρα σύμφωνα με τις πάγιες θέσεις και τον κανονισμό του ποδοσφαιρικού οργανισμού καταδικαστέα. Επίσης πληροφορείται ότι την ίδια στιγμή, η αντίδραση της Ουκρανίας (η οποία, σημειωτέον, δεν έχει πλέον κανέναν λόγο στα κριμαϊκά δρώμενα, αφότου η Κριμαία αποσχίστηκε από αυτήν ύστερα από δημοψήφισμα), αλλά και η μεροληπτική παρέμβαση της UEFA υπέρ της, δεν έχουν πολιτικό χαρακτήρα!

Δεύτερον, την ίδια στιγμή που η UEFA παίρνει απροκάλυπτα θέση στο ουκρανικό, οποιαδήποτε ομάδα στην Ευρώπη απειλείται με τιμωρία σε περίπτωση που ακουστούν πολιτικά συνθήματα ή αναρτηθούν σχετικά πανό στο γήπεδό της, ή εμφανιστεί πολιτκό περιεχόμενο σε φανέλες παικτών της ή σε ειδικό εξοπλισμό της. Παρόμοια πολιτική... αποπολιτικοποίησης εφαρμόζει και η FIFA.

Πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι UEFA και FIFA, ως ποδοσφαιρικές συνιστώσες του συστήματος έχουν δίκιο να ανησυχούν για μια ενδεχόμενη, έστω περιστασιακή, μετατροπή του φιλάθλου πλήθους σε φορέα αυθόρμητων πολιτικών διεκδικήσεων και έκφρασης κοινωνικής οργής. Κάτι τέτοιο είναι πάντα «επικίνδυνο» τόσο εντός όσο και εκτός γηπέδων, ιδίως όμως σε περιόδους οικονομικής και κοινωνικής κρίσης όπως η σημερινή. Λαμπρό παράδειγμα αποτελεί η συνένωση χιλιάδων οπαδών της Μπεσίκτας, της Φενέρμπαχτσε και της Γαλατάσαράϊ (φανατικών κατά τα άλλα αντιπάλων του τουρκικού ποδοσφαίρου) και η συμμετοχή τους στις πολιτικές συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας στο Gezi Park.

Δεν είναι τυχαία ούτε περιορίζεται στον αθλητικό χώρο αυτή η πολιτική αποπολιτικοποίησης. Σε αυτήν εντάσσεται και η φαινομενική προσπάθεια της παγκόσμιας ελίτ να μείνει η πολιτική έξω από τον «πολιτισμό», έξω από την παιδεία, έξω από την επιστήμη, τελικά έξω από την κοινωνία. Υπάρχει πράγματι κάτι που επιδιώκουν να μείνει έξω από ολόκληρη τη δημόσια σφαίρα. Αλλά δεν είναι η πολιτική, είναι η αντιπολίτευση. Διότι η πολιτική όχι απλώς βρίσκεται ήδη μέσα σε όλα αυτά αλλά και τα καθορίζει απολύτως,

ασκούμενη αποκλειστικά από τους ίδιους. Σε όλα αυτά δεν θέλουν άμεση πολιτική ανάμειξη της κοινωνίας. Η πολιτική θα πρέπει επισήμως να ασκείται εντός κοινοβουλίων, κυβερνητικών μεγάρων, κομματικών γραφείων και ιεραρχίας όπου άλλωστε και εκεί δεν υπάρχει άμεση πολιτική ανάμειξη της κοινωνίας.

Έτσι θα μπορούμε πάντα να απολαμβάνουμε τον ανεξάρτητο αθλητισμό και την απολιτίκ δημοκρατία μας.

**http://www.theguardian.com/football/2014/aug/22/uefa-sanction-crimean-clubs-russian-championshp*

Πηγή:diakyvernisi.blogspot.gr